

Mărul copilăriei

Necorupb

Mărul copilăriei

Mărul de lângă drum a înflorit,
dă peste gard cu flori să mă primească,
când mă întorc la casa părintească
și-n fața lui rămân înmărmurit.
Ce mândru stă cu crengile în soare! -
e neschimbat..., doar eu, îmbătrânit,
mă văd din nou copilul rătăcit
pierdut în vraja lui amețitoare.

Îl strâng în brațe și mă simt uimit,
dar când privesc spre locu-n care crește,
un plâns amar în mine se pornește
și lacrimi cad pe trunchiul neclintit
ce se ridică către cer și înflorește,
hrănindu-se de sub betonu-n care-a fost zidit.